

РЕШЕНИЕ

№ 6587

гр. София, 30.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.09.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора ЮТЕРОВ, като разгледа дело номер **4011** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по подадена жалба от В. Д. Д., против Решение № ПИ-60/27.03.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба против писмо, изх. № 7645-000005/29.11.2012 г. от публичен изпълнител при същата териториална дирекция, обективиращо отказ за отписване на публични задължения, като погасени по давност.

Жалбоподателят, чрез упълномощен адвокат поддържа жалбата и искането за отмяна на решението. Счита, че вземането по процесното наказателно постановление, което е предмет на оспорваното решение е било погасено по давност, преди да бъде образувано изпълнителното дело за принудително събиране. Подробни доводи в този смисъл са изложени в жалбата и в допълнително представената писмена защита. Претендира възстановяване на внесената за образуване на делото държавна такса.

Ответникът - директор на ТД на НАП – С. не е представляван и не е изразил становище по жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, представляващи административната преписка, и като взе предвид доводите на страните, приема следното.

С издадено от заместник – директор на Столична дирекция „Пожарна безопасност и

защита на населението” НП № 143/12.05.2008 г. (л. 27 от делото), на В. Д. Д. е била наложена глоба, в размер на 200 лева. Наказателното постановление е влязло в законна сила на 05.06.2008 г. на 23.11.2012 г. Д. е подал на 12.11.2012 г. искане до ТД на НАП – С., Дирекция „Събиране” искане (л. 5), да бъде отписано задължението му по НП № 143/12.05.2008 г. С писмо от 29.11.2012 г. (л. 6) публичен изпълнител е отказал да стори това, цитирайки подадено искане с вх. № 7645-000003/23.11.2012 г., каквото не е представено от ответника с преписката по делото. Публичният изпълнител е приел, че: наказателното постановление е било получено от бившата АДВ – С. с писмо, вх. № С 19 00 1126/09.12.2009 г. за принудително изпълнение, поради което счита, че така са били предприети действия за принудително събиране на вземането, с оглед на което е бил прекъснат давностния срок по смисъла на чл. 82, ал. 2 ЗАНН; разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК е неприложима, поради наличие на обстоятелство по чл. 172, ал. 2 и ал. 3 ДОПК; по отношение на НП № 143/12.05.2008 г. давностният срок изтича на 31.12.2018 г. Отказът на публичния изпълнител е оспорен по реда, указан в чл. 266 ДОПК, пред директора на ТД на НАП – С., който е възприел изцяло доводите на публичния изпълнител и с Решение № ПИ-60/27.03.2013 г. е оставил без уважение жалбата.

Както в писмото на публичния изпълнител, така и в обжалваното решение се твърди, че наказателното постановление е получено от АДВ за изпълнение, на 09.12.2009 г., но доказателство за това не е представено от ответника. В мотивите на решението си той приема, че именно на 09.12.2009 НП е постъпило в АДВ – С., като се позовава на поставен в горния десен ъгъл на постановлението (л. 27) номер и дата. С административната преписка е представено и Съобщение за доброволно изпълнение, на основание чл. 221 ДОПК, изх. № 7645-000002/19.11.2012 г. (л. 11), с което В. Д. е поканен доброволно да плати задължението си – глобата по НП № 143/12.05.2008 г. и е уведомен за (цитат) „образувано изп. дело за неплатени публични вземания в ТД – С., под № 7645/2012 г.”.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуващото на спора.

Писмо, изх. № 7645-000005/29.11.2012 г. от публичния изпълнител представлява действие, което подлежи на оспорване по реда на Глава двадесет и седма ДОПК. Жалбата е процесуално допустима, като подадена в съответствие с чл. 268, ал. 1 ДОПК.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения в зависимост от определен в съответния закон. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право да претендира събиране на публичното вземане (в случая – публичен изпълнител при ТД на НАП – С.) е бездействал. Това поражда в полза на длъжника правото, с изрично волеизявление, позовавайки се на изтеклата давност да иска погасяване на задължението си.

Възражението на жалбоподателя по същество е свързано с твърдението му, че вземането по НП е погасено по давност, предвид чл. 82, ал. 3, вр. ал. 1, б. „а” З. Счита за недоказано твърдението, че постановлението е предадено за изпълнение на АДВ – С., на 09.12.2009 г. и независимо от това, че предаването не представлява действие по

принудително изпълнение.

Жалбата е основателна, а оспореното решение е неправилно.

Процесният случай, както стана ясно касае публично държавно вземане, представляващо наложени с НП, но неплатени имуществени санкции за извършени административни нарушения. По отношение на наказателното постановление, вкл. относно изпълнението на наложените наказания са приложими нормите на специалния закон – ЗАНН и конкретно на чл. 82. Наложена с НП глоба безспорно представлява публично държавно вземане, предвид чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК. Принудителното изпълнение върху такова вземане може да бъде предприето именно въз основа на влязло в сила НП (чл. 209, ал. 2, т. 5 ДОПК), каквото е процесното, което е влязло в сила на 05.06.2008 г. За да бъдат предприети действия за принудително събиране на вземането, първото от които е изпращане на длъжника на съобщение за доброволно изпълнение (чл. 221, ал. 1 ДОПК), преди това компетентният публичен изпълнител дължи да образува изпълнително дело – чл. 220, ал. 1 ДОПК. Законът не определя срок, в който, след като получи изпратеното му изпълнително основание публичният изпълнител следва да образува делото. В процесния случай, най-вероятно, поради реструктурирането на НАП, във връзка със закриването на АДВ, изп. дело № 7645/2012 г., както се установява и от номера му е било образувано едва през 2012 г. В тази връзка, правилно оспорващият счита, че предаването на постановлението за изпълнение на АДВ – С., на 09.12.2009 г. не представлява действие за събиране на публичното вземане, следователно не прекъсва сроковете, които имат значение за погасяването му по давност. Съпоставянето на описаните по – горе документи сочи, че съобщението за доброволно изпълнение, изх. № 7645-000002/19.11.2012 г. (л. 11) е било провокирано от подаденото от Д. искане, № 94-13-1207/12.11.2012 г. (л. 5). Вероятно, след подаване на искането е било образувано и изпълнителното дело, № 7645/2012 г., но понеже преписката е комплектована избирателно, в нея не се съдържат данни за точната дата на образуване на делото. Съдът приема, че първото процесуално действие за принудително събиране е предприето от публичния изпълнител на 19.11.2012 г., със съставянето на съобщението за доброволно изпълнение. С други думи, през периода от 05.06.2008 г. – датата на влизане в сила на НП, до 18.11.2012 г., вкл., т.е. – 4 години, пет месеца и 12 дни не е било извършено каквото и да било „действие на надлежните органи спрямо наказания, за изпълнение на наказанието” – чл. 82, ал. 2, изр. първо ЗАНН. Срокът от 4 г., 05 м. и 12 дни очевидно е по-голям от абсолютния давностен срок от три години, определен с разпоредбите на чл. 82, ал. 3, вр. ал. 1, б. „а” от специалния закон - ЗАНН. Разпоредбата на чл. 171 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”. Именно ЗАНН определя (чл. 82, ал. 3, вр. ал. 1, б. „а”) абсолютен давностен срок от три години, който е по – кратък от петгодишния, определен с чл. 171, ал. 1 ДОПК. Считано от 01.01.2009 г. абсолютният давностен срок от три години е изтекъл на 01.01.2012 г., като през този период не са извършвани действия, по смисъла на чл. 82, ал. 2 ЗАНН и чл. 172, ал. 1 и ал. 2 ДОПК, обуславящи спирането и/или прекъсването й. Тази констатация представлява основание за отписване на задължението (чл. 173 ДОПК), поради което директорът на ТД на НАП – С. е следвало да отмени оспореното пред него писмо и да върне преписката на публичния изпълнител. Като не е сторил това, е издал

незаконосъобразно и неправилно решение, което подлежи на отмяна. Административната преписка следва да бъде изпратена на публичния изпълнител при ТД на НАП - С., който, съобразявайки се с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, да предприеме извършване на следващите се действия.

Изходът на съдебния спор определя заявената от пълномощника на жалбоподателя претенция за разноски – внесена държавна такса от 10 лева, като основателна. Ответникът дължи възстановяване на сумата, платена като такса за образуване на делото.

Водим от горните съображения и на основание чл. 268, вр. чл. 160, ал. 3, вр. чл.161, ал. 1 ДОПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от В. Д. Д. Решение № ПИ-60/27.03.2013 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба против писмо, изх. № 7645-000005/29.11.2012 г. от публичен изпълнител при същата териториална дирекция, обективиращо отказ за отписване на публично задължение, като погасено по давност.

ВРЪЩА преписката на същия публичен изпълнител, за изпълнение на дадените с настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Териториалната дирекция на НАП – С. да възстанови на В. Д. Д. – ЕГН: [ЕГН] разноските по делото, в размер на 10 лв. (десет лева).

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: